

DĚDO, A PROČ JE PŘIBITEJ?

Vzpomínka na Velikonoce 1975

Je ještě syrové, chladné jaro, něco málo po poledni, čtvrt na jednu. Děda dojedl skromný oběd, zaklapne svůj kapesní nůž s nápisem „DUKLA“, v bílém smaltovaném latoru si opláchne ruce, oblékne si svůj světle hnědý šusták, na hlavu si s grácií položí klobouk se sojčím pírkem, do ruky vezme aktovku. Ještě zkontroluje, zda má dostatečně vyleštěné boty, pohladí psa Míšu a vyráží ze vrátek. Malá holka ve vytahanych červených tepláčkách, kabátku po bratránkovi, botkách z partiovky a červené pletené čepici s bambulí, z pod které vykukují dva culíky, poskakuje vesele za ním. Dědo, já tě vyprovodím k autobusu, jo? Pomalým rozvážným krokem míří děda k autobusové zastávce na Ličně. Míjíme babičku Egrtovou, která na pražině srká bezzubými ústy „pobliuku“, letmo děda pokyne paní Krátké a jejímu Bedříškovi, rovněž tak s drobnou úklonou hlavy pozdraví Mařenku Křivánkovou. Právě donesla domů dvě velké těžké konve vody od Koryta. Hopsám si za dědou, který poté usedá v prostorné a čisté čekárně. Já jako vždy fascinována sousoším vedle zastávky; v mých dětských očích je to socha obřích rozměrů, prohlížím si všechny ty postavičky: paní s holčičkou s knihou, pak nějaký vojáček s kokardou, který se jmenuje Frolian, dva dlouhovlasí pánové a na samém vršku skoro nahý hubený člověk s rukama přibitýma na kříži.

A dědo, proč je tam ten pán přibitej? No to je dlouhá historie, na to nemáme teď čas, opácí děda. Vždyť ti to ještě nejede. Tak jak to s ním bylo? Dědovi se v hlavě asi honí myšlenka, jak to ty malé holce podat, aby porozuměla, a přitom si moc nevy-mýšlet. Možná se v mikroomamžiku sám se svými myšlenkami propadá o nějakých 50 let zpátky, kdy jako malý chlapec ministroval v dolnobousovském kostele a přinejmenším stokrát slyšel vyprávět ten velikonoční příběh . . . Ten pán se jmenoval Ježíš. Víš ten malej, co se narodil na vánoce. A měl dvanáct přátel, učedníků. A on všechno věděl a viděl, věděl i to, co si oni myslí. A jednou takhle o velikonocích je pozval na večeři. A to už věděl, že se s ním stane něco špatného. No a když povečeřeli, tak Ježíš povídá: musím vám něco říct. Jeden z vás, co tady sedíme, mě dneska zradil. A všichni se začali dušovat, já to nebyl, já to taky nebyl. Až na jednoho, ten tak divně zahlížel, protože to byl on, kdo Ježíše zradil. A jak se jmenoval? Jidáš. Jé, jako ty šneci, co jsme včera pekli . . . To se jen tak říká,

že jsou to jidáše. Tohle byl Jidáš a vyrazil Židům, kdo je Ježíš. A proč? No kvůli penězům. Dostal za tu zradu 33 stříbných. A to je hodně? Málo na to, aby byl jeden člověk šťastný, a dost na to, aby byly spaseny tisíce lidí, viš . . . Jé hele, už ti to dědo jede. Od kaštanů vyráží autobus, za volantem je červenolící řidič pan Kropáček. Tak zase na šichtu, pane mistr? A tu žabku berete s sebou do továrny? Ne ne, ta zůstane tady s maminkou až do příštího týdne. Děda přibouchne dveře autobusu, usedne na červenou sedačku a zamává mi. Vracím se k tomu studenému kameni, který tady na křižovatce cest u Kuchyňky stojí už více než čtvrt tisíciletí. Kolik generací dětí z Bačalek a Lična se o velikonocích scházelo právě u těchto božích muk. Po mohutném a hlučném několikadenním klapání a řehtání a za zpěvu písně „Jidáš, zrádce, cos to učinil, žes Pána Krista Židům prozradil. . . „ zakončili svoji pouť právě tady. Pán, většinou nějaký starší kluk s přirozenou autoritou, kterého si koledníci ze svých řad zvolili, poklekl a pomodlil se u křížku Otčenáš. Pak Pán rozdělil mezi koledníky vykoledovaná syrová vejčička a peníze podle zásluh. Takové bývaly velikonoce v naší vesnici, taková bývala dětská přátelství, i tak si děti vštěpovaly do srdce, že, kdo dokáže druhého zradit, tak jak to udělal kdysi Jidáš, není dobrý kamarád.

To je výzva i pro současný svět.

Milí čtenáři Pramínku, v dnešní vypjaté atmosféře, kdy, přiznejme si, každý z nás zažívá větší či menší míru strachu o své zdraví, zdraví svých nejbližších a někdy i o holou existenci, je velmi důležité nezapomínat také na své kamarády, přátele, známé a sousedy. I oni mají podobné pocity jako vy; a jsou-li na to ještě ke všemu sami nebo se cítí sami, byť žijí uprostřed velké rodiny nebo jiného kolektivu, o to víc je potěší vlídné slovo a zájem o jejich problémy. Letošní velikonoce jsou jiné než všechny předchozí, na které si pamatujeme. Pro mnohé patřily vždy k jednomu z nejsvětějších momentů roku, kdy se sešli s celou rodinou nebo jim radost přinesli alespoň malí koledníci. Chtěla bych vás všechny poprosit, vezměte si do ruky své mobilní telefony a prolistujte si seznam kontaktů. Určitě tam najdete jméno kamaráda, příbuzného nebo souseda, se kterým jste se už dlouho neviděli, dlouho jste si s ním neposeděli u pívka, nezahráli karty nebo s ním jen tak nepopovídali, byť bydlí pár set metrů od vašeho domu. Tarify za volání jsou dnes levnější než poslat pohlednici. Nepište SMS, ale zavolejte jim, projeďte zájem o to, co dělají, potěšte je vtipným postřehem, třeba se pochlubte, jak vám snáší slepice nebo kolik nosí domů váš kocour myši, z kolika vajec jste upekli piškotového beránka . . . Každá dobrá nebo veselá zpráva se dnes platí zlatem. Rozdávejte je a šířte je kolem sebe jako velikonoční poselství roku 2020.

Pavla Kaprasová

Zkušenosti a moudrost předků

Současná doba nabádá k ohlédnutí se zpět a činíme tak. Činí tak Český rozhlas, Česká televize. Nabízí staré filmy, rozhlas pohádky a povídky. Stejně tak se děje i na internetových portálech. Obchody se orientují na tzv. e-shop (obchodování po internetu). Ke všemu se došlo vývojem a to v poslední době přímo překotným, kdy se moc nedbalo na zkušenosti předků. K nim patří všechny obory, kromě již zmíněného internetu a sociálních sítí. Proto ta nedůvěra nás starších. Mladší ročníky jsou přímo posedlé sdílením každého lejna, které se objevilo a je jedno kde, jestli doma, v zaměstnání nebo ve společnosti. Politici se opět hašteří, místo aby své síly spojili ve prospěch všech. Všimám si, že starší generace si uvědomuje, jaký malér nastal a podřizuje se nařízením, třeba i nosit roušku. Vidím, že mladých se to moc netýká, alespoň některých. Vesele se sdružují, na co nějaká omezení. To je pro staré, ti se musí chránit, ti jsou ohroženi. A tak se sejdou a hospodu si udělají doma. Zákazy, to už tady bylo. Současný problém společnosti je v tom, že informace se šíří rychleji než zdravé myšlenky. Zapomíná se i na zkušenosti našich babiček. Uvědomíme si to snad jen tehdy, když máme možnost

Můj pes mi povedal: "Teraz, keď si v karanténe budeš strážiť dom ty a ja vezmem svoju priateľku na dovolenku."

ochutnat třeba tvarohové buchty upečené v troubě a ne ty v prášku plné éček, barviv a chemie.

Někdy mám pocit, že virus, který svírá celé národy, útočí nejen na staré lidi, ale i na moudrost a zkušenosti, které nejsou většinovou náplní sociálních sítí. A proto bude vhodné se podívat dopředu. Podívat se pravdivě v jaké situaci teď jsme, a co nás čeká, pokud něco nezměníme. Nejen na přístup k přírodě, na drancování přírodního bohatství, které se již neobnoví, ale i na přístup k informacím, kterých je tolik, že jen sdílet je elektronicky je k ničemu. Samozřejmě jsme svědky nástupu nových technologií, objevů, které mají i pozitivní vliv. Ale nevím, zda současná generace pochopí, že ťukat do mobilního telefonu, toho nejrychlejšího a nejdražšího, není to nezbytné, co k životu potřebujeme. Facebook používám, mám možnost sledovat sociální sítě. V používání nevidím

**Byla jsem venku a tam nikdo.
Přijdu na fejs a tady celá vesnice.**

problém, ale pouze ve výběru informací, které využiji. A to bez zkušeností a moudrosti našich předků prostě nejde. Také oni se poučili z chyb a využili jen to dobré, to co přispělo k rozvoji průmyslu, hospodářství, kultury, zdravotnictví a všeho co k životu třeba jest.

Věřím, že to i nastupujícím generacím dojde, že je potřeba využívat moderní technologie s rozvahou a všimnout si, jestli to prospívá zdraví lidí i přírody, na které jsme závislí.

Pamatujme na zkušenosti a moudrost našich předků. Bez toho současný stav bude trvat dlouho a bude to bolet.

Slávek Zeler

Pro Ty, co nemají přístup na Facebook, jsem vybrala do tohoto čísla pár vtipů, obrázků vevereček od Leonida Pechantika a grafické znázornění z Rodinného centra Praha, čím si v současné situaci na vnitřních rovinách života procházíme (na zadní straně). Také příspěvek z profilu Odpověď je Láska:

31. března v 19:36

Bude to dobrý...

Vyjdeme z toho s delšíma vlasama a pár jich bude i bílých.

S rukama i domácnostmi svítícími čistotou a ve starém oblečení.

Se strachem i touhou vyjít ven.

Se strachem i touhou s někým se setkat.

Vyjdeme z toho s prázdnými kapsami a plnými spížení.

Budeme zase umět péct chleba a neplýtvat jídlem.

Budeme si pamatovat, že lékař a zdravotní sestra si zaslouží větší potlesk než fotbalista, a že dobrého učitele displej nenahradí.

A že šít roušky je někdy víc nežli šaty podle nejnovější módy.

Že technologie je důležitá, dokonce životně, použije-li se dobře, ale nebezpečná, když se myslí jen na vlastní užitek.

A že ne vždy je třeba nasednout do auta a prchat kdovíkam.

Vyjdeme z toho víc osamocení, ale s větší touhou být spolu.

A pochopíme, že život je krásný - když jsi naživu.

Že jsme kapky v jednom moři.

A že některé situace zvládneme jen společně.

Že dobro či zlo přichází často odtud, odkud ho čekáš nejméně.

A při pohledu do zrcadla si řekneme, že mít bílé vlasy není tak špatné.

A že být s rodinou je fajn a hníst těsto na chléb pro ty nejbližší nás naplňuje hrdostí.

Naučíme se vnímat dech svůj i ostatních, i malá zakašlání, a dívat se navzájem do očí, abychom ochránili své milované.

A respektovat druhé a základní pravidla soužití. Snad to tak bude.

A možná ne.

Ale chci doufat, že všechno je možné a že lze být lepší...

~ Kirké Vědma

Libáňské náměstí

Tak jsme se vydali na nákup. Na malý nákup, jen do Libáně. Také k lékaři a do lékárny. Jako staříci ve správný čas, v současném nouzovém stavu. Velké nákupy obstarává junior. Před časem jsem psal o tom, jaké je to v Libáni tiché náměstí. Tu se potká soused se sousedem a prohodí pár slov o věcech zajímavější obě strany. Tu stařenka vede kolo, aby na řídítka pověsila síťovku s nákupem. Kolo také proto, aby měla oporu pro unavené nohy. Dnes je situace na první pohled mnohem klidnější. Nikde žádné diskuzní kroužky, a to ani v povolených dvojicích. Ono s rozestupem dva metry a rouškou na obličej se špatně povídá i poslouchá. Navíc dnes asi nikdo o ničem jiném než o nákaze nemluví. A protože je to téma veskrze negativní, je lepší se jen pozdravit. Před obchodem stojí fronta lidí jako za dob, kdy se čekalo na pomeranče. Lidé si nevyprávějí co doma, stojí a trpělivě čekají na věci, které jsou běžně k dostání. Při pozdravu vidím i na očích, kdo se zasměje a přidá tím pozdravu vřelejší nádech. Těším se, že ty vřelé pozdravy budu zanedlouho zase pozorovat jako i hloučky bavících se sousedů. Mám radost, že v této době si lidé pomáhají.

Přeji všem zdraví a odhodlání přečkat ponurou dobu.

Slávek Zeler

Vše nejlepší jubilantům:
Miladě Nešněrové
Zuzaně Šátkové
Janu Vobořilovi
Vladimíru Podhajskému

Pořád se něco děje i v této době

I když člověk sedí věčně doma a občas se podívá jen ven z okna nebo vyjde na zahrádku, je to teď právě koukám, přiletěl kosák. Sbírá ovesné vločky a pár semínek, které jsme naházeli do trávy, a do toho vločky sněhu! Už aby to přestalo. Myslím ten sníh a ranní mráz, ale i to zdánlivě nicnedělání. Doma kdekdo jen kouká na televizi, taky brouzdáte po internetu? Já i moji kamarádi doma pořád něco kutí, pečeme housky a chleba, sladké koláčky či bábovky, občas uklízím, šiji, žehlím. Ač se to zdá divné, stále je co dělat. No, vrátím se k tomu, jestli se tady něco děje. Nejprve Bačalky vypadaly, jako by úplně usnuly. Když člověk vyjde před dům, nevidí pomalu živou duši. Sem tam projede auto, dokonce jsem už dvakrát viděla projet autobus. Byl myslím prázdný. A když se tak dívám až tam, dozadu na obzor, a vidím ty bílé kopce Jizerek a Krkonoš, je mi až divné, že jsou ty kopce bílé. Zima letos skoro žádná nebyla, ale teď to zebe až do morku kostí. Jak říkám, na první pohled, jako by Bačalky usnuly. Jak v té Šípkové Růžence. Určitě ale ne na sto let. A nespí ani teď. Když jsem třeba na Facebooku zjistila, že i na Bačalkách jsou šikovné švadlenky, poprosila jsem Šárku Bendovou a Renču Folprechtovou, jestli by ušily pár roušek pro děti z dětských domovů, odkud se na mě obrátili. A v neděli bylo hotovo! Ty byly krásné až roztomilé. A „ne, nic za to nechceme“, ale na domácí vajíčka od Hurčíků, kteří zase přijali mnou upečené domácí houstičky, na to Šárka slyšela. Nebo včera, to se zase sešlo pár lidí za hospodou, opět se vydávaly náhradní roušky. Možná před tím nikdo nevycházel právě proto, že dostali jedinou a neuměli si poradit, jak se zabalit, čím se ochránit, aby mohli jít ven. No, nedivím se. Když jsme byli před týdnem nakoupit, vybaveni rouškami i gumovými rukavicemi, je pravda, že roušky měli všichni, ale stejně jsme byli hlava na hlavě a většina holýma rukama makala po zboží. A tak si říkám, chudáci ti Vietnamci, kteří nás stále zásobují a stále mají otevřeno a stále se o nás starají, doplňují zboží a od rána do večera běhají mezi regály. Zabaleni celý den v rouškách a gumových rukavicích. Celý den. Zkusil si to někdo? Díky jim za to. Nechce se mi jezdit do velkoobchodu někam do Jičína nebo do Boleslavi. Proč tak daleko. Raději to nakoupím u nich. Zdálo se mi, že možná trochu podražili. Ale proč se divit. Vždyť jsou tady jediní a je to jejich jediná obživa. A možná díky tomu nám tady ještě nějaký ten rok vydrží.

Po návratu a řádné dezinfekci rukou i tašek jsem se pustila do vyčištění svého počítače. A narazila jsem na moc zajímavé věci. Nádherně se na to kouká, barevné fotky i videa, spoustu krásných zážitků, a tak jsem se rozhodla, že **bychom v příštím čísle Pramínku mohli udělat takový přehled vzpomínkových akcí.**

Za posledních deset let.

Pokud byste měli nějaké nápady a nějaké fotky, pošlete nám je.

Stačí e-mailem přiložit, a my už si s tím poradíme. Problém bude

jen ten, že Pramínek teď nebude barevný, protože není kde ho tisknout. My máme školu zavřenou a tiskárnu máme tam. Ale to, co dneska dostáváte do rukou, bude vytištěno u nás doma. Na černobílé tiskárně, která to ještě pořád zvládá už nejmíň 10 let. A jistě ještě zvládat bude. Nemusíme se přece potkat osobně, ale s Pramínkem, který jste opět našli ve svých schránkách, budete vědět, že je to pozdrav od nás, kteří ho právě **pro vás, připravujeme...**světe div se, **právě 10 let!** A v prvním čísle, které vyšlo v březnu 2010 a bylo také černobílé, se loučila na poslední straně parta ve složení: Kabrnová Jaroslava – vedoucí redakce, Jindrová Šárka, Kaprasová Pavlína, Kořínková Lenka a její děti, Rukavičková Jitka, Varhanová Alena, Varhan Jindřich, Zeler Slávek. Tak si to užijte, buďte hodní, milí, vzpomínejte spolu s námi na všechny krásné zážitky a věřte, že se zase vrátí.

Alena Varhanová

Minimum zodpovědného přístupu k odpadům v době nouzového stavu v ČR:

Mysleme na pracovníky odpadových firem a neodkládejme své odpady mimo kontejnery a popelnice, aby s nimi nemuseli přijít do přímého kontaktu.

Použité roušky a rukavice ukládejme do plasotého pytlíku a zavázané je vhazujeme do směsného odpadu.

Pokud NEJSME v karanténě – nakládáme s odpady jako dosud, třídíme a soustředíme se více na zmenšení objemu odpadu.

Pokud JSME v karanténě – po tuto dobu netřídíme odpady. Veškerý odpad odkládáme do pevného plastového pytle. Po naplnění nebo nejpozději do 24 hodin pytel pevně zavažeme a povrch ošetříme dezinfekčním prostředkem. Poté jej můžeme odložit do popelnice na směsný odpad. Snažme se minimalizovat celkový objem a množství odpadů, neplýtváme potravinami.

Z pokynů firmy Ekocom vybrala J. Rukavičková.

AKTUÁLNĚ/NEAKTUÁLNĚ Z PŘEDVELIKONOČNÍ ÚŘADOVNY

Ne, v názvu příspěvku není chyba, ani se nejedná o špatný vtip. Je to jen malá slovní hříčka, která dokonale vystihuje atmosféru několika posledních týdnů – jak ve společnosti, tak přímo u nás na úřadě.

Prakticky nesčetněkrát denně jsme konfrontováni se stále novými usneseními krizového štábu, s rozhodnutími vlády, novelami zákonů, příkazů, zákazů, odkazů, dotazů. A nevíme, co si s nimi počít, když mají život doslova jepičí a jedna popírá druhou. Co bylo ráno super novinkou, to je v poledne už dávno překonaná historie. Když už to mailové bombardování někteří starostové psychicky nevydrželi a dotázali se, proč jsme bez slůvka vysvětlení takto elektronicky atakováni, tak jsme se dozvěděli, že se všemi těmi informacemi máme „aktivně pracovat“ a hlavně, že máme zachovat akceschopnost obecního úřadu. A na důkaz vážnosti zmíněných slov jsme si směli před třemi týdny napsat, kolik chceme na úřad dodat respirátorů jaké třídy. Napsali jsme si skromně, že nám stačí tři FFP2. A tak jsme pro jistotu nedostali žádný☺. Dost možná nám postačí zachovávat chladnou hlavu, vzít selský rozum do hrsti a dodržovat základní hygienická pravidla.

K těm aktuálně nejviditelnějším patří **nošení roušky**. Snad se nám podařilo alespoň v začátcích doby rouškové pomoci těm, kdo sami šít neumí. Pro naše občany ve velkém roušky ušily paní Knížková z Libáně a Martina Veselá; v menším množství pak pomohla Renata Folprechtová a jako i v jiných obcích funguje čilá sousedská výpomoc. **Na úřadě ještě zásobu roušek máme; pokud budete potřebovat, můžete se pro ni zastavit. Také vám můžeme nabídnout materiál pro jejich výrobu: zdravotnickou netkanou textilii, která svými rozměry zrovna láká k ušití dvojaté roušky, právě takové, do které by se mohly vkládat nano filtry, na jejichž hromadné výrobě se intenzivně pracuje.**

Rovněž tak se nám podařilo celkem bez problémů personálně **zajistit zásobování a výpomoc seniorům**, kteří by se měli vyvarovat častých návštěv obchodů. Přihlásili se mi hned 4 dobrovolníci ochotní pomoci s nákupy či menšími pracemi v domácnosti. Jen pro připomenutí: patříte-li i vy do rizikové skupiny obyvatelstva, tj. **osamělí senioři či imobilní nebo jinak zdravotně hendikepovaní občané, máte po dobu nouzového stavu možnost požádat o pomoc na tel. č. 775 760 011.**

A zatím poslední antikoroovidovou aktivitou ze strany obecního úřadu je **distribuce dezinfekce na ruce**. Naše obec obdržela skromnou dodávku dezinfekčního prostředku Anti-Covid určeného prioritně na dezinfekci rukou v situacích, kdy nemáme přístup k teplé vodě a mýdlu. Ideálně k použití třeba po nakupování. Samozřejmě že nedokážeme pokrýt veškerou potřebu roušek a dezinfekce, ale berte tato

opatření jako skromný příspěvek k překlenutí dočasného nedostatku hygienických prostředků na trhu. Věříme, že se trh s ochrannými prostředky co nevidět vzpamatuje a budeme se moci ochránit profesionálně vyrobenými pomůckami a za rozumnou cenu.

Boj s neviditelným nepřítelem zasáhl do běžného provozu většiny úřadů v republice. Snad jediné pozitivum – odložení podání příznání k dani z příjmu za rok 2019 potěší. Jinak zavřené dveře úřadů mnohdy odradí a odsunou vyřešení občanských záležitostí na neurčito. Podíváme-li se na věc alespoň maličko optimistickými brýlemi, možná to přinutí ke spolupráci s počítačem i ty nejzavilejší odpůrce výpočetní techniky.

U nás na Bačalkách, co se týče komunikace s občany a vyřizování různých záležitostí počínaje vyzvednutím pytlů na odpad a konče ověřením podpisu na smlouvě, běží skoro vše v nezměněné podobě. **Úřední hodiny pro veřejnost jsou každé pondělí (mimo státem uznané svátky) od 17.00 do 18.00 hodin a v období březen až říjen také každé první sobotní ráno v měsíci v čase (a teď pozor změna!) od 8.00 do 9.00 hodin.**

Trochu nepříjemně se všechna ta opatření dotkla **konání zasedání zastupitelstva**. To posledně plánované na 16. března jsme museli z moci úřední zrušit. Zastupitelstvo se zatím smí sejít pouze za účelem projednání záležitostí týkajících se nouzového stavu, a to ještě nejlépe formou videokonference. Na to bohužel nejsme dostatečně technicky vybaveni, a tak i jiná **důležitá rozhodnutí musíme nechat na později (aktuálně změna viz. zadní strana)**. Především nás akutně čeká projednání smlouvy s obcí Dětenice o provedení hydrogeologického průzkumu a vybudování nového zdroje pitné vody v lokalitě Dětenice-Brodek. Rovněž bychom rádi schválili finanční příspěvek ve výši Kč 1.000,- těm z našich občanů nebo chalupářů, kteří si pořídí v rámci boje se suchem alespoň jednokubíkovou nádrž na dešťovou vodu. Ke schválení je rovněž závěrečný účet hospodaření obce za rok 2019 a formou vyhlášky vydání opatření obecné povahy na hospodárné nakládání s pitnou vodou.

Stejně jako ve všech místech republiky utrpí společenské a sportovní akce, na Bačalkách

i v nejbližším okolí. **Pivnice U Bači marně vyhlíží své pondělo-středečně-páteční štamgasty, nové dětské hřiště** zatím vypadá jak scéna z filmu **Vzpouza hraček**; nepočítejme letos s pálením čarodějnic ani s letním kinem. Dá-li pánbůh, **budeme vděční za bačalské selské trhy 22. srpna**. Libáňský hudební festival se posouvá na září a říjen. Opravdu velká škoda je, že se v Libáni musely přerušit zajímavé přednášky o historii a přírodních památkách našeho kraje, které libánští připravili v rámci letošního setkání rodáků. Budeme jim držet palce, aby se 4. až 6. září libánští rodáci, školáci a přátelé sešli na bohatém programu věnovaném kulatému výročí města (680 let).

Kdybyste měli čirou náhodou pocit, že se v nouzovém stavu nudíte, možná bych pro vás měla příležitost k „povyražení“. Chystá se na nás totiž tzv. **revize katastru nemovitostí**. Jak se zdá, při digitalizaci katastrů, která proběhla v r. 2013 a 2014, udělali soudruzi zřejmě někde chybu. Narovnali čáry v mapách a zapomněli je porovnat se skutečností v terénu. **Revize katastru bude probíhat v období od 1.6.2020 do 30.12.2021** a ti majitelé nemovitostí, u nichž budou zjištěny rozdíly, obdrží pozvánku k projednání se zástupcem katastrálního úřadu. Ta **jednání budou probíhat u nás na úřadovně a bude např. nutné přinést s sebou též listiny nezbytné pro zápis do katastru**. Co tím chci říci. Chci vám dát inspiraci, k čemu využít současné volno – **udělejte si pořádek v dokumentech, listinách, dokladech**. Známe to všichni – teď na to není čas, až bude venku pršet, tak se do toho pustím, všechno si hezky srovnám. A zatím se dávají doklady všeho druhu do krabice od bot a ten pravý čas k „debordelizaci“ ne a ne přijít.

Tak se do toho pusťte hned, třeba objevíte pro sebe, své děti a vnoučata i kousek svého vlastního dětství a střípky vzpomínek na své dávné milé blízké. A myslíte na to, že oni měli život daleko složitější, těžší a nebezpečnější než my dnes v současné situaci. A díky tomu, že nebyli dnes a denně od rána do večera masírováni zprávami z televize, internetu a sociálních sítí, protože museli povětšinu času tvrdě fyzicky pracovat na poli, v chlévě nebo ve fabrice u ponku, dokázali zhodnotit a přizpůsobit se životní situaci s daleko větší fyzickou a hlavně psychickou odolností, uměli přetavit nástrahy osudu v budoucí výhodu

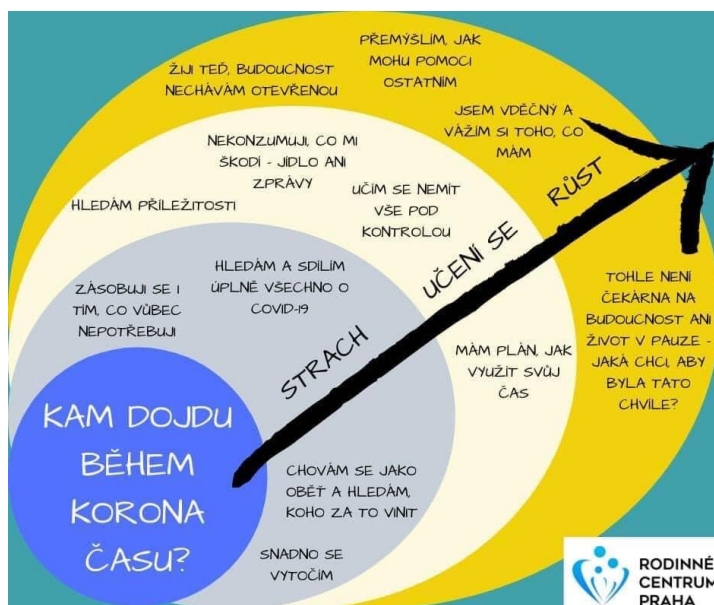
a na paniku a dnešním slovníkem označovaná „fake news“ (falešné zprávy) měli dva jednoduché nástroje: selský rozum a víru v Boha. **A tak mi dovozte v nadcházejícím velikonočním čase popřát nám vedle zdraví také sílu přiznat si a přijmout naši vlastní nedokonalost a v realitě života umět projevit vděčnost marnotratného syna.**

Pavla Kaprasová, starostka

A ještě aktuální zpráva, předávám ji kompletně tak, jak mi od paní starostky přišla, krásně to ilustruje současné dění.
J. Rukavičková

Ahoj Jitko, tady vidíš, jak se opravdu všechno rychle mění. V noci mi přišla nová sbírka zákonů, podle které se ode dneška už zase můžou konat zasedání zastupitelstva nejen o krizovém stavu. Tak jestli můžeš, dej někam na konec pozvánku na poslední chvíli.
Díky, P.

Zasedání zastupitelstva obce Bačalky se koná ve čtvrtek 16. dubna 2020 od 15.30 na prostranství za pivnicí U Bači. Podmínkou účasti je mít zakrytá ústa a nos a dodržovat vzdálenost min. 2 metry mezi jednotlivými účastníky. Podrobný program na úřední desce.

Toto číslo vychází 9. 4. 2020. Příští vydání Pramínku plánujeme na 7. 5. 2020.

Výtisk je zveřejněn na internetových stránkách obce www.bacalky.cz.

Měsíčník/dvouměsíčník. Vydáván na Bačalkách. Vydavatel: Spolek Bačalský Pramínek, Bačalky 101, 507 23 Libáň, IČ: 22890874. Evidenční číslo registrace periodika: MK ČR E 20239. Výtisk je zdarma. Tisk je hrazen z dobrovolných příspěvků občanů a příspěvku obce.

Tento výtisk připravili: Varhanová Alena, Kaprasová Pavlína, Rukavičková Jitka, Zeler Slávek. Dopisovatelé jsou uvedeni pod příspěvky. Za obsahovou stránku příspěvků ručí autor. Grafická úprava: J. Rukavičková. Tisk: SPEKTRUM Mladá Boleslav. Další fotografie z akcí v obci najdete na www.bacalky.cz v sekci FOTOGALERIE.

Roznášku zajišťují: S. Zeler, Z. Šátková, J. Rukavičková. **S náměty a připomínkami** se obraťte na kohokoliv z naší redakční skupiny nebo pošlete na email praminek.bacalky@seznam.cz.

Na tisk Pramínku přispěli: p. Kettner 400Kč, Iveta A Milan Roštejnští 1.000Kč, J. Šolcová 300Kč, p. Rokos 150Kč, p. Nová 200Kč, Hakenovi 572Kč, p. Podhajský 300Kč.

Děkujeme za spolupráci a podporu. Vítáme vaše příspěvky, náměty a připomínky, aby Pramínek byl přínosem pro nás pro všechny.